

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Cosmin Peța
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GEACĂR, DIANA

Cine locuiește la subsol / Diana Geacăr. - Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2831-2

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

DIANA GEACĂR

Cine locuiește la subsol

Editura Paralela 45

Cuprins

Căteaua / 7
Ce facem în oglindă / 15
Where is Jack? Where is my wife? / 27
Cum am devenit un om bun / 41
Doula / 64
Nu găsești șobolani pe câmp iarna / 79
Un soț trăsnet / 101
Spune-mi Drosophila / 111
Adormita / 122
Împacă-te cu morții / 136
Dacă n-ar fi fete / 146
În cazul în care a mai rămas vreo fantomă / 151
Autoapărare / 179
Pavilionul cu reptile / 200
Leul nu doarme în seara asta / 206
Cu urșii polari nu discutăm / 224
Cine locuiește la subsol / 230

Cățeaua

„Sister, sister, oh so fair, why is there
blood all over your hair?“
What ever happened to Baby Jane?

O urmărește peste tot. Chiar și noaptea, când îi dă drumul din lanț să se plimbe pe unde vrea, ea se întoarce și urlă la ușă până o face să se ridice din pat. Când se apropie cu lanțul de ea, amuțește. Are spume la gură, părul vâlvoi, plin de frunze și de scaieti. O leagă iar și se duce să doarmă.

Într-o dimineată, pe când își bea cafeaua singură, la fereastra din dormitor, pe unde vin de obicei animalele sălbatice, a văzut niște tufișuri mișcându-se în fața casei.

Fiind o femeie zdravănă, Albă ca Zăpada nu s-a speriat. A lăsat jos căna de cafea, a scos pușca de sub o scândură din podea și a ieșit pe geam.

Se apropia de tufișuri calmă, cu pași siguri. Când mai avea vreo doi pași de făcut, animalul a atacat-o. Albă ca Zăpada a căzut pe spate, ținând pușca strâns, îndreptată spre fața animalului. Spera să-l obosească, sau să-i tragă una în cap.

Animalul s-a rostogolit în praf. Albă ca Zăpada a reușit să-i dea la o parte părul încâlcit de pe față și a văzut că este o cățeua. „Foarte bine“, și-a spus. „Chiar aveam nevoie de cineva.“

A tras-o de păr – părul cățelelor este lung și negru, foarte rezistent –, a legat-o de gât cu o sfoară până seara, când unul dintre pitici urma să-i facă un lanț gros, de fier.

Puternic și tare, ca un secret.

După ce i-a pus jos farfuria cu apă, cățeaua s-a lăsat pe labele din față, și Albă ca Zăpada a văzut că are unghii scurte și pline de pământ, vinete sau date peste cap. „E o cățea bună de pază“, s-a gândit. „Are picioare groase. Ca mine.“

S-a mai gândit să-i scoată hainele, pentru că o cățea de pază nu ar trebui să stea îmbrăcată, dar apoi i-a trecut prin minte că o cățea goală ar putea să-i stârnească pe pitici.

A lăsat-o îmbrăcată, dar n-avea de gând să-i spele și ei hainele. Trebuia să se curețe singură. Aici nu se pierde timpul. Aici timpul se ține în lanț.

Casa în care locuiește Albă ca Zăpada se află în mijlocul pădurii. Când a ajuns acolo, nu știa să facă nimic. De atunci, tot învață.

Nu a plecat din ea niciodată.

Nu sunt multe lucruri de făcut – se trezește dimineața, spală pe jos, scutură patul, apoi își face o cafea tare, s-o țină până la prânz. Îi aruncă și cățelei ceva de mâncare pe geam, pe urmă o ascultă clevăind, ca să fie sigură că mănâncă.

La început, a trebuit să-i facă un coteț destul de mare, pentru că era dolofană. Acum, din ea au mai rămas doar mușchii – se întind pe sub pielea arsă de soare ca frânghiile pe care coborau piticii în mină. E puțin mai scundă ca Albă ca Zăpada, care e și ea destul de mică și de îndesată.

Nu mai trăiește nimeni altcineva în pădure și n-a mai trecut nimeni prin ea, în afară de cățea. Nu a venit nimeni aici, nici măcar să întrebe de pitici.

În fiecare dimineață, Albă ca Zăpada își îmbracă rochia lungă, cu poale albe și piept albastru, așa cum era îmbrăcată când au cunoscut-o piticii, și iese pe prispă cu o cană mare de cafea. Cățeaua stă la câțiva metri distanță, întinsă pe burtă în praf, la soare. Așteaptă.

Pădurea este un loc sigur.

În mijlocul pădurii, tăcerea e cleioasă, dar, uneori, când nu ești atent, se strecoară în tine. Când rămâi cu gura căscată să admiri, de exemplu, o floare albastră uriașă. Și, pentru că tăcerea asta cleioasă intră în tine dintr-odată, îți rămâne blocată în gât. Te jenează ușor la început, te zgârie, te irită, nu prea mai poți să înghiți nimic rece sau fierbinte. În cele din urmă, simți că te sufoci.

Simți că trebuie să ții, dar nu poți.

Trebuie să înveți s-o diluezi, altfel, vezi bine, poate provoca niște complicații urâte. Să intre în tine câte puțin, să alunece în stomac și de acolo în mâini și în picioare.

Tăcerea asta adună creaturi, le îngrămădește unele peste altele. Broscoii se urcă în copaci și apoi se aruncă unii pe alții, până când formează un corp viu care, dacă-și pune în cap să se rostogolească, poate să prindă o viteză uluitoare. Acest corp viu, format din broscoi, este de mărimea unui arbust și te poate trânti la pământ. Sau de mărimea unui prinț.

Dimineața era bine, până când plecau piticii spre mină. Apoi, păsările începeau să cânte, iar corul lor matinal o scotea din miști. Îi făcea cafeaua să dea în foc.

Seara, când se întorceau, piticii o găseau aproape de sufocare. „E ca și cum nu ocupăm același spațiu“, le spunea Albă ca Zăpada.

Piticii o mângâiau pe cap. Așa credeau ei că o ajută să reziste.

Ce facem în oglindă

*What shall I say to the young on such a morning? –
Mind is the one salvation? – also grammar?*

W.D. Snodgrass, *The Campus on the Hill*

Nora oprește calculatorul, îl scoate din priză, apoi mai verifică o dată dacă a închis geamul cabinetului. Își ia sacoul tocit în coate, geanta umflată, o fostă geantă pentru scule, deschide ușa și se întoarce în prag, să mai arunce o privire prin sala mică și întunecată. Sigur a închis geamul? Se mai duce o dată la fereastră, o deschide și o închide la loc, și atunci îi vine în minte întrebarea care îi dă în fiecare zi puterea să plece: cum ar fi să rămână blocată aici?

După ce încuie ușa, apasă pe clanță de câteva ori, chiar cu putere. E încuiată. Apoi coboară la subsol, să lase cheia de la cabinetul de engleză, cheia de rezervă pe care o folosește femeia de serviciu. Se ridică pe vârfuri și o agață într-o casetă băgată în perete, închide gemulețul. Fire de pânză de păianjen îi atârnă de șuvițele de păr decolorate. În ultima vreme, își uită tot mai des cheile. În fiecare zi se îmbracă în grabă, se piaptână cu degetele, se machiază la volan. Și, oricum, are cine să-i deschidă când se întoarce. Matei e tot timpul acasă.

Ninge. Ninge mult și parcă dintr-odată, de parcă cineva i s-a pus împotriva. Tocmai azi. Tocmai azi cineva vrea să-i pună piedici, s-o orbească, să rămână blocată. Tocmai azi, când iubitul ei i-a spus să nu întârzie, că o așteaptă cu masa. Ba chiar a rugat-o. Nora scoate din buzunarul sacoului cheia mașinii, singura pe care n-o uită niciodată, pornește motorul și iese în stradă.

Și atunci îl vede în lumina farurilor, stând pe trotuar.

Examenul pentru carnetul de șoferi i s-a părut cel mai greu examen din viața ei. După ce se chinuise să țină drumul drept și accelerase aiurea, s-a trezit urcând cu mașina pe o bordură, moment în care polițistul i-a spus să oprească. N-a fost supărată pe el. Nu-și putuse controla corpul – mâinile, picioarele și mintea trăgeau în direcții diferite –, cum naiba să mai controleze și animalul ăsta de fier, care trebuia să-i facă viața mai ușoară?

Dar nu a renunțat. O aștepta mașina tatălui ei, pe care el, oricum, nu mai putea s-o conducă. Nora nu voia să o vândă, dar nici nu-și dorea să o lase să ruginească acolo, în fața blocului ei, trasă pe trotuar cu niște luni bune în urmă. A mai făcut rost de bani pentru niște ore suplimentare, a mai condus prin oraș – mai mult seara, când erau străzile mai libere – și, în ziua examenului, și-a imaginat că o persoană calmă, senină și încrezătoare conduce mașina. În ziua examenului și-a imaginat că e altcineva.

Sigur că a făcut asta pentru ea, să nu mai piardă timpul prin stații de autobuz, să ajungă mai ușor la școală, dar o făcuse mai ales pentru Matei. Plănuise să-l plimbe prin afara orașului, să meargă la un picnic, să tragă cu arcul, cine știe, poate chiar să ajungă prin alte orașe, să-l ajute să-și clătească ochii și mintea cu peisaje, să-și descopere un nou hobby, în fine, să-l ajute să vadă lucrurile altfel.

A trecut un an de atunci, și iubitul ei nu s-a urcat și nici n-are de gând să pună vreodată piciorul în mașina *aia*.

E trecut de 5 și e întuneric beznă. Băiatul ține un caiet în brațe și pare că dărdâie de frig pe trotuar, în fața trecerii de pietoni. Deși are verde la semafor, nu traversează. Nora oprește în dreptul lui și coboară geamul mașinii. Fulgi mari de zăpadă se îngheșuie să intre peste ea.

— Ce faci, Robert?

— *Good night, teacher.*

— *Good evening, Robert.*

— *Good evening, mă scuzați.*

Se gândește să-l întrebe dacă vrea să-l ducă acasă, dar băiatul a deschis deja portiera și uite că urcă în spate. Picături mari de apă i se preling pe față și cad apoi pe caietul pe care îl ține strâns în brațe, așa cum îl ținea și când stătea în bancă.

— De ce n-ai mai venit la engleză?

Ultima dată când l-a văzut la școală a fost înainte de vacanța de iarnă.

În ziua *aia*, la începutul orei, s-a trezit cu mama băiatului în cabinet. A închis ușa și a întrebat-o pe Nora cum se descurcă Robert la engleză. Foarte bine, i-a zis Nora, dar așa le răspundea tuturor părinților. „La școala cealaltă, profesoara se ocupa numai de elevii care veneau la ea la meditație“, i-a zis femeia. „Îmi pare rău, dar el se descurcă foarte bine, numai că, în ultimul timp, a fost cam obosit.“ „Sper că nu vă face probleme“, i-a spus mama. Nora era surprinsă. „Probleme?“ „Știți, el e mai sensibil“, i-a spus femeia. „A fost diagnosticat acum ceva timp cu leucemie, dar el nu știe. Nu i-am spus. Și, de atunci, îl lăsăm să facă ce vrea.“

— Am fost răcit, *teacher.*